

Stări de dorit ale inimii

„O inimă *veselă* este un ospăț neîncetat” (Proverbe 15.15). Cât de dorit este o astfel de inimă! Dar cum o poți obține? Unii călătoresc pe tot pământul cu intenția de a găsi satisfacție pentru duhul lor și să-și veselească inima; dar ei trebuie să învețe că „ochiul nu se satură văzând, nici urechea nu se mulțumește auzind” (Eclesiastul 1.8). Ei nu găsesc satisfacția pe care o caută, cu atât mai puțin o inimă care să fie mereu veselă, acea sărbătoare constantă. În cartea Eclesiastul, Solomon descrie posesiunile sale bogate și eforturile sale de a se bucura de lucrurile bune și de a găsi satisfacție în lucrurile vizibile. Avea tot ceea ce își putea dori o inimă omenească, nu și-a refuzat nicio plăcere și nu și-a privat ochii de nimic din ceea ce își doreau; dar care a fost rezultatul din toate acestea? A descoperit că *totul* era „deșertăciune și o goană după vânt”. Omul nu găsește niciun cer, nicio sărbătoare constantă pe pământ.

Unde și cum poate fi găsită o inimă veselă? David, tatăl lui Solomon, a putut spune în mijlocul marilor necazuri: „Tu mi-ai pus bucurie în inimă mai mult decât în timpul când grâul și mustul lor erau din belșug” (Psalmul 4.7). Aflat în închisoarea din Roma, Pavel i-a putut încuraja pe alții să se bucure împreună cu el. Deci, sursa bucuriei pentru ambii bărbați nu se găsea în circumstanțe externe, ci în Domnul. Astfel, și noi putem cânta astăzi: „*Tu, Izvor de bucurie, Mângâierea în dureri*”. El îi adapă pe ai Săi „din râul desfătărilor Sale” (Psalmul 36.8). Mai ales în vremuri de mare necaz și suferință, El îi va „sătura din belșug din grăsimia casei Sale”. Cât de plăcută este imaginea primilor creștini în această privință și cât de tare și puternică a fost mărturia lor! Citim despre ei: „Luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor” (Faptele apostolilor 2.46,47). Bucuria lor în Domnul i-a dezlegat de legăturile pământești. Nu le-a fost greu să-și vândă casele și bunurile (Faptele apostolilor 4.32-35) sau să se lase jefuiți de ele, pentru că posedau bunuri mai bune și durabile (Evrei 10.34). Ce pagubă că tabloul frumos a fost atât de repede stricat de murmurul și nemulțumirea unora!

Numai Isus poate umple și satisface cu adevărat inima. Cei care Îl cunosc și Îl posedă au deja cerul pe pământ. A te bucura de El este o sărbătoare constantă. Bogățiile acestei lumi, fără harul lui Dumnezeu în inimă, îi pot aduce pe oameni la disperare. Ele nu satisfac inima, ci o lasă rece și goală. Experiența ne învață că unii oameni bogați și respectați, care în general erau considerați fericiți, au devenit sinucigași doar pentru că nu mai doreau să se târască într-o existență lipsită de pace care devenise plictiseală până la dezgust.

O inimă *eliberată* este o comoară prețioasă. În capitolul al doilea din Cântarea Cântărilor se spune: „Pentru că, iată, iarna a trecut, ploaia a încetat, s-a dus; florile se arată pe pământ, timpul cântării a venit și glasul turturicii se aude în țara noastră; smochinul își înmiresmează smochinele de iarnă și vițele în floare răspândesc miros. Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!” (Cântarea cântărilor 2.11-13). Ce diferență între iarna rece și aspră și primăvara caldă și veselă, când copiii cântă afară: „Luna Mai face totul nou, face sufletul proaspăt și liber”! Ei bine, așa cum este în domeniul natural, așa este și în cel spiritual. Există o mare diferență între întunericul înfricoșător și confuz al unei stări legaliste și soarele răcoritor al harului. Sclavia și frica au luat sfârșit pentru credinciosul eliberat, pacea și bucuria au intrat în inimă. În loc de suspine și jale, se trezesc cântece de laudă și rugăciuni de mulțumire. Inima este eliberată de apăsarea grea, care o împovăra. „Omul nenorocit” (Romani 7.24) și-a găsit Mântuitorul și acum Îi mulțumește lui Dumnezeu prin Isus Hristos. El se bucură în timp ce citește: „Pentru că voi

nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci *ați primit un duh de înfiere*, prin care strigăm: «Ava, Tată!» (Romani 8.15). Sau: „Din nou vă scriu o poruncă nouă, ceea ce este adevărată în El și în voi, *pentru că întunericul se duce și lumina cea adevărată deja strălucește*” (1 Ioan 2.8). Sau, de asemenea: „În dragoste nu este frică, ci *dragostea desăvârșită alungă frica*; pentru că frica posedă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste” (1 Ioan 4.18). Atâta timp cât un credincios se află în țara robiei, așa cum era odinioară Israel, harfa lui atârna în sălcii; el nu cântă niciuna dintre cântările Sionului. Cum ar fi posibil să cânte într-o țară străină cu o inimă împovărată, apăsată, care geme sub jugul greu al slujirii străine? Dar când Dumnezeu întoarce captivitatea și îl conduce pe prizonier în libertatea poziției de copil al lui Dumnezeu, atunci gura lui este plină de râs și limba lui plină de veselie. Atunci el se bucură: „Domnul a făcut lucruri mari pentru mine!” și inima lui cântă și tresaltă pentru Domnul.

Dar cel care caută dragostea desăvârșită *în el însuși* nu o va găsi, chiar dacă se chinuie zi și noapte ca un înecat. Nu, ea este în Dumnezeu, revelată în Isus, Fiul Său. O inimă, care o caută în sine însuși, nu este eliberată, nu se poate bucura, tocmai pentru că este preocupată cu ea însăși, în loc să fie preocupată cu Domnul și dragostea Lui.

O inimă *recunoscătoare* Îl glorifică pe Domnul, așa cum Dumnezeu Însuși spune: „Cel care aduce jertfă de laudă Mă glorifică” (Psalmul 50.23). Acolo unde lauda pentru Dumnezeu este rar rostită, există o stare discutabilă a inimii; într-adevăr, chiar și atunci cu siguranță nu arată bine dacă doar binecuvântările și revelațiile harului sunt capabile să forțeze lauda din inimă. În cazul profetului Habacuc, lauda nu a putut fi atenuată de circumstanțele externe sumbre. Ochiul său privea dincolo de acestea, la Dumnezeu. Deși a trebuit să spună: „smochinul nu va înmuguri și rod nu va fi în vițe, rodul măslinului va lipsi și ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul și nu va fi nici o cireadă în grajduri”, el a putut totuși să adauge: „*eu tot mă voi bucura în DOMNUL, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele*” (Habacuc 3.17,18).

La fel a fost și cu apostolii în temnița din Filipi. Picioarele lor erau în lanțuri, trupurile lor erau acoperite cu răni însângerate, întunericul domnea în jurul lor, dar inimile lor erau pline de laudă și de mulțumire. Ei au fost de acord cu David, când a spus: „Voi binecuvânta pe DOMNUL *în orice timp*, lauda Lui va fi *întotdeauna* în gura mea” (Psalmul 34.1). „Voi lăuda pe DOMNUL *cât voi trăi*, voi cânta psalmi Dumnezeului meu *cât voi fi*” (Psalmul 146.2). De altfel, este nevoie de o stare bună a inimii pentru a transforma aceste cuvinte în acțiune și adevăr. Fiii lui Core înțeleseseră deja aceasta. Ei cântau: „*Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta*; ei te vor lăuda fără încetare” (Psalmul 84.4).

A lăuda și a preamări este o ocupație cerească; deși începem cu ea pe pământ cu slăbiciune, ea aparține de fapt cerului. Totuși, cei care nu mulțumesc aici nu o vor face nici în veșnicie. În cer nu există inimi nerecunoscătoare, iar în iad nicio limbă nu-L va lăuda pe Dumnezeu. „Dacă un copac cade spre sud sau spre nord, în locul unde cade copacul, acolo va rămâne” (Eclesiastul 11.3). Dar atâta timp cât harul durează, Dumnezeu este „bun cu cei nemulțumitori și răi” (Luca 6.35) și El *vorbește* prin bunătatea Sa. Căci atunci când Dumnezeu dă ploaie și anotimpuri roditoare și umple inimile cu hrană și veselie (Faptele apostolilor 14.17), El așteaptă recunoștință pentru aceasta. Dacă această mulțumire nu Îi este oferită, inima ne bună se întunecă (Romani 1.21), omul cade în nebunie și devine mai irațional decât vitele și păsările cerului. Așa deplânge Dumnezeu deja pentru Israel prin gura profeților Săi: „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său; dar Israel nu Mă cunoaște; poporul Meu nu are înțelegță” (Isaia 1.3). Și: „Chiar și barza în ceruri își cunoaște timpurile ei hotărâte; și turturica

și rândunica și cocorul își păzesc timpul venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște judecata Domnului” (Ieremia 8.7).

Nerecunoștința este, de asemenea, o caracteristică deosebită a zilelor în care trăim (compară cu 2 Timotei 3.2). Chiar și printre creștini, virtutea recunoștinței nu este deloc atât de abundentă pe cât ne-am putea aștepta în mod rezonabil. Inimile *cu adevărat* recunoscătoare sunt rare. Câți oameni s-au adresat lui Dumnezeu în caz de boală și necaz și au jurat multe lucruri în cazul în care rugăciunea lor ar fi fost ascultată; dar după aceea nu și-au ținut jurămintele. Omul poate uita astfel de lucruri, dar Dumnezeu nu uită. El a auzit, a ajutat, a vindecat și așteaptă mulțumiri pentru asta. „Adu jertfă lui Dumnezeu lauda și împlinește-ți jurămintele față de Celui Preaînalt!” (Psalmul 50.14). Mai bine să nu faci jurămintă, decât să faci jurămintă și să nu le respecti. Starea inimilor celor nouă bărbați, care fuseseră curățați de lepră, era tristă și Îl întrista profund pe Domnul. El făcuse ceea ce Îi ceruseră și avusese milă de ei, dar ei nici măcar nu se gândeau să-I mulțumească Celui care i-a ajutat. Doar al zecelea a dat glorie lui Dumnezeu, s-a bucurat în Domnul și s-a bucurat el însuși de cuvintele prețioase: „Ridică-te și mergi. Credința ta te-a vindecat” (Luca 17).

I. Încă ceva despre stările inimii

În numărul din ianuarie al revistei „Botschafter”, am auzit ceva despre stările *de dorit* ale inimii. Pot exista și altele, cum ar fi *o inimă învinsă de dificultăți externe*. O astfel de inimă îi atribuie lui Dumnezeu lucruri nedrepte și conduce la tot felul de căi greșite.

„Și David a zis în inima lui: «Acum voi pieri într-o zi de mâna lui Saul. Nimic nu este mai bine pentru mine *decât să scap în grabă în țara filistenilor*»” (1 Samuel 27.1). Așa a acționat omul care era după inimii lui Dumnezeu, după atâtea încercări de credință trecute cu bine și experiențe glorioase ale credincioșiei și puterii lui Dumnezeu; așa a acționat atunci când timpul eliberării sale din toate persecuțiile lui Saul nu era departe. Victoriile asupra leului și ursului și asupra lui Goliat au fost uitate; în schimb, descurajarea și deznădejdea s-au strecurat în inima lui și David a crezut că Dumnezeu l-a *uitat*. Ce lecție pentru noi, care avem aceeași inimă ca David! Dar cât de bine este că avem un Domn atât de bun și de credincios, care știe ce creaturi sărmame suntem și care nu îi uită niciodată pe ai Săi! „Sionul a zis: «DOMNUL m-a părăsit și Domnul m-a uitat»”. Dar care este răspunsul? Ascultă-l, dragul meu cititor, și închină-te! „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecelui ei? *Chiar dacă aceasta ar putea uita, totuși Eu nu te voi uita*. Iată, te-am gravat pe palmele mâinilor Mele.” (Isaia 49.14-16).

Desigur, Dumnezeu face adesea ca încercarea să fie lungă și cuptorul suferinței să fie încins, și atunci experimentăm adevărul cuvântului: „Speranța amânată îmbolnăvește inima” (Proverbele 13.12); dar în final trebuie să spunem întotdeauna: El face ca *totul* să fie bine! Cât de des devine evident după foarte scurt timp cât de înțelept a aranjat El totul și cât de mult L-am nedreptățit prin îndoielile și temerile noastre, prin neîncrederea și suspiciunea noastră. De aceea avem atât de multă nevoie de îndemnul: „Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire!” (Evrei 10.35).

O inimă înfrântă de dificultățile externe se transformă ușor într-o *inimă care murmură împotriva acțiunilor lui Dumnezeu*. „Nu am meritat ca Dumnezeu să se poarte așa cu mine”,

spune cineva; „Nu-L înțeleg pe Dumnezeu”, mormăie altcineva, în timp ce a treia Îl acuză deschis pe Dumnezeu de nedreptate. Astfel, lutul se ceartă cu olarul, creatura cu Creatorul ei. Acesta este un lucru rău, trist, de două ori mai rău atunci când un astfel de limbaj este folosit de poporul lui Dumnezeu sau de un slujitor al lui Dumnezeu. Când soarele l-a lovit pe profetul Iona în cap, astfel încât acesta s-a prăbușit epuizat, el, nemulțumit de purtarea lui Dumnezeu cu locuitorii din Ninive, și-a dorit ca sufletul său să moară; iar Dumnezeu i-a spus: „Bine faci tu că te mânii?”. Răspunsul profetului a fost: „Bine fac eu că mă mânii, până la moarte” (Iona 4). Când Ilie, martorul puternic al lui Dumnezeu, a dat ascultare amenințărilor Izabelei și a fugit din țară în fața furiei ei, îl auzim și pe el spunând DOMNULUI: „Destul! Acum, DOAMNE, ia-mi sufletul, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei”; iar după aceea apare ca acuzator al poporului său, da, indirect ca acuzator al lui Dumnezeu (1 Împărați 19).

Cât de frumoasă este, pe de altă parte, o inimă care este devotată lui Dumnezeu și care a învățat să spună împreună cu Iov: „DOMNUL a dat și DOMNUL a luat; binecuvântat fie Numele DOMNULUI!” - o inimă care nu vorbește de rău despre Dumnezeu, ci este gata să se lase învățată; așa cum spune psalmistul: „Fă-mi cunoscut căile Tale, DOAMNE, învață-mă cărările Tale!” (Psalmul 25.4). Moise a cântat la sfârșitul lungului său pelerinaj: „El este Stânca, lucrarea Sa este desăvârșită, pentru că toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei și în El nu este înșelăciune, El este drept și adevărat” (Deuteronomul 32.4). Dar, vai!, cât de des trebuie Dumnezeu să Se lase judecat greșit și cât de îndelung răbdător este El față de miopia și înșelăciunea noastră! Când David a înțeles gândurile lui Dumnezeu mai bine decât în momentul fugii sale în țara filistenilor, el a spus: „Cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, cât de mare este numărul lor!” (Psalmul 139.17). La fel și Iacov nu putea decât să se închine cu privire la purtarea lui Dumnezeu cu el. El nu se gândise niciodată să mai vadă fața lui Iosif, iar Dumnezeu i-a permis chiar să-i vadă pe fiii lui Iosif și i-a binecuvântat în Numele Dumnezeului „care a fost Păstorul meu”, după cum spune el, „de când sunt până în ziua aceasta” (Geneza 48.15). Ah, unde este un Dumnezeu ca El? El Însuși spune: „Eu cunosc gândurile pe care le am cu privire la voi, *gânduri de pace, și nu de rău, ca să vă dau un viitor și o speranță*” (Ieremia 29.11). El nu va permite să fim ispitiți peste puterile noastre, dar odată cu ispita ne va oferi și calea de ieșire, astfel încât să o putem îndura (1 Corinteni 10.13).

Tu, Doamne, îi conduci pe-ai Tăi la fericire,
Și-s fericiți, deși ades în mod ciudat.
Cum ai putea să ne lipsești de izbăvire
Căci Tu credincioșia Ți-ai păstrat.
Adesea căile-s ocolitoare, totuși drepte,
Pe care-ai Tăi iubiți cu drag pășesc;
Da, ale Tale căi sunt înțelepte,
Și-n sfatul Tău înalt se împlinesc.

Când va veni Domnul Isus, toate sfaturile inimilor vor fi descoperite (1 Corinteni 4.5). Chiar și inima *slujitorului rău* va ieși la lumină. Atunci se va descoperi de ce unul sau altul a negat venirea iminentă a Domnului. Dar de ce robul este numit „rău”? În primul rând, starea inimii sale nu este bună. El zice în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină”. Apoi, el începe să-și bată tovarășii de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii (Matei 24.48,49). Robul credincios și înțelept face contrariul. Inima și limba lui sunt în slujba Stăpânului său, astfel încât cuvintele și faptele lui sunt plăcute Domnului. Domnul îl laudă și îi face promisiuni minunate: îl va pune peste toate bunurile Sale. Dar robul rău are parte de o judecată teribilă.

În *această* viață, se pare că slujitorului necredincios adesea îi merge bine; satan îl lasă în pace, în timp ce luptă împotriva slujitorului credincios și încearcă în toate felurile să-l doboare. Implicarea în lucrurile acestei vieți, mondenitatea, înălțarea de sine, pofta ochilor și pofta cărnii sunt câteva dintre armele pe care le folosește pentru a-l face pe slujitorul credincios nepotrivit pentru slujire. Și, vai!, cât de mulți lucrători cândva binecuvântați au fost paralizați și distruși în acest fel! Da, pericolul este cel mai mare după ce a fost obținută o victorie sau după o perioadă de slujire fructuoasă. Împăratul Ezechia „a făcut ce era bine și drept și adevărat înaintea DOMNULUI Dumnezeului său. Și în fiecare lucru pe care l-a început în slujba casei lui Dumnezeu și în lege și în porunci, ca să caute pe Dumnezeul său, a lucrat *cu toată inima* lui și a prosperat.” (2 Cronici 31.20,21). Și iată că imediat după aceea citim: „După *aceste lucruri și această credincioșie*, Sanherib, împăratul Asiriei, a venit” (2 Cronici 32.1). DOMNUL l-a ajutat pe robul Său și l-a salvat din mâna lui Sanherib; de asemenea, l-a vindecat de boala sa. Dar Ezechia „n-a răsplătit după bunătatea făcută lui, pentru că *i s-a înălțat inima*” (2 Cronici 32.24,25). Acest fapt este foarte remarcabil și cu siguranță avem cu toții multe motive să cântăm: Rămâi la noi cu harul Tău, Tu, Domnul nost Isus Hristos, ca viclenia celui rău să nu ne poată face rău!

Inima celor fără de lege este *lipsită de pace*. „Cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, iar valurile ei aruncă afară noroi și mâl. «*Pentru cei răi nu este pace*», zice Dumnezeul meu” (Isaia 57.20-21). Inimile celor care iubesc legea lui Dumnezeu sunt dimpotrivă *pline de pace*. Aceștia au *pace cu Dumnezeu*, iar *pacea lui Dumnezeu*, care întrece orice înțelegere, le păzește inimile și gândurile în Hristos Isus (Romani 5.1; Filipeni 4.7). „Vă las pacea; vă dau pacea Mea”, spune Domnul Isus, iar într-un alt pasaj: „V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine” (Ioan 14.27; 16.33). Toate aceste cuvinte și multe altele asemănătoare fac ca inima credinciosului să fie liniștită și fericită în mijlocul necazurilor acestei lumi; iar Domnul Isus cheamă și astăzi inimile neliniștite și fără pace: „Veniți la Mine!” (Matei 11.28). El liniștește marea involburată, „El oprește furtuna, schimbând-o în liniște” (Psalmul 107.29). Inima agitată și neliniștită devine liniștită și plină de pace atunci când ajunge să-L cunoască pe Cel care a spus: „Eu vă voi da odihnă”. Desigur, o inimă credincioasă poate, de asemenea, să devină din nou tulburată, așa cum a făcut Marta, de exemplu. Dar Domnul este gata să învețe; și fericiți sunt toți cei care au învățat să stea la picioarele Lui și să asculte glasul Lui! „Binecuvântată este inima și liniștită atunci când se odihnește în dragostea Ta”. Nu obținem nimic prin neliniștea noastră. Nu facem decât să îngreunăm lucrurile pentru noi și pentru ceilalți și să-L întristăm pe Domnul nostru credincios, care trebuie să facă totul și este dispus să facă totul. El trebuie să construiască casa, să păzească cetatea, să trimită peștii în plasă, să ne dea somn etc., etc. (compară cu Psalmul 127; Ioan 1.1-6). Eclesiastul spune: „Alergarea nu este pentru cei iuți, nici lupta pentru cei puternici; nici chiar pâine pentru cei înțelepți, nici bogății pentru cei inteligenți, nici bunăvoință pentru cei care au cunoștințe” (Eclesiastul 9.11); nu, numai binecuvântarea DOMNULUI îmbogățește. „*Nu prin sabia lor* au luat țara în stăpânire și *nu brațul lor* i-a salvat, ci *dreapta Ta și brațul Tău și lumina feței Tale*, pentru că Ți-ai găsit plăcere în ei” (Psalmul 44.3). „El nu-Și găsește plăcere în puterea calului, nu are plăcere în picioarele omului. Plăcerea DOMNULUI este în cei care se tem de El, în cei care și pun speranța în bunătatea Lui.” (Psalmul 147.10,11).

Ce lecții pentru noi! Dacă le-am asculta mai mult, nu am face atâția pași zadarnici, nu am calcula și nu am planifica atât de mult, ci am crede mai mult și ne-am liniști. „Tu vei păzi în *pace* desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26.3).

II. Încă ceva despre stările inimii

Inima *celui care dă cu bucurie* este de asemenea o inimă veselă și Dumnezeu iubește o astfel de inimă (2 Corinteni 9.7). În 1 Cronici 29.9-18, la sfârșitul domniei lui David, când construcția Templului prin Solomon era aproape, iar israeliții aduceau din toate părțile aur și argint, aramă, fier și pietre prețioase, citim: „Și poporul *s-a bucurat*, pentru că aduseseră de bunăvoie, pentru că dăruiau de bunăvoie cu o inimă întreagă DOMNULUI; și împăratul David *s-a bucurat și el cu mare bucurie*. Și David a binecuvântat pe DOMNUL în ochii întregii adunări și David a zis: «Binecuvântat să fii, DOAMNE Dumnezeul tatălui nostru Israel, din eternitate și pentru eternitate! ... Dar cine sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem dăruia de bunăvoie în felul acesta? Pentru că totul este de la Tine și din mâna Ta primim ce Ți aducem. ... Și știi, Dumnezeul meu, că Tu *încerci inima* și că Ți *place* dreptatea ... DOAMNE Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, părinții noștri, păstrează pentru totdeauna aceasta, ca întocmire a gândurilor inimii poporului Tău și îndreaptă-le inimile spre Tine.»”

Sunt vremuri frumoase, înălțătoare, când poporul lui Dumnezeu se ridică pentru cauza Domnului cu o inimă atât de binevoitoare și neîmpărțită. Dumnezeu este glorificat și inimile credincioșilor sunt pline de bucurie și mulțumire. Nu există nicio donație șovăitoare, cu jumătate de inimă, nicio socoteală făcută cu zgârcenie și temătoare. Toți concurează între ei în dorința sinceră de a-și dovedi dragostea și recunoștința și de a câștiga favoarea lui Dumnezeu. În istoria Bisericii au existat întotdeauna astfel de momente, dar, cu regret, acestea au fost de obicei de scurtă durată. Lipsa de vigilență față de influențele firii pământești și ale cărnii, combinată cu activitatea vicleană a vrăjmașului, care nu poate tolera o astfel de glorificare a lui Dumnezeu, a făcut ca zelul să se răcească curând, iar trăsăturile urâte ale vechiului eu au apărut din nou treptat. La fel a fost și cu Israel. Zilele bune de la începutul domniei lui Solomon au fost curând urmate de vremuri întunecate, triste, cu afecțiuni grave din partea lui Dumnezeu și, chiar dacă au existat treziri și revitalizări repetate, în cele din urmă Dumnezeu a trebuit să spună rămășiței în zilele lui Hagai: „Așa zice DOMNUL oștirilor: «Luați aminte la căile voastre. Ați semănat mult și adunați puțin ... Și cine câștigă un venit, câștigă venit pentru o pungă spartă. ... Vă așteptați la mult și, iată, a fost puțin; și când l-ați adus acasă, Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. *Din cauza casei Mele care stă pustii, în timp ce voi alergați fiecare pentru propria lui casă.*»” Iar pe vremea lui Maleahi, poporul aducea Dumnezeului său „pe cea oarbă, pe cea șchioapă și bolnavă”, iar cuvântul grav trebuia să i se adreseze: „*Blestemat fie înșelătorul care are în turma sa o parte bărbătească și face o promisiune și jertfește Domnului ce este stricat!*”

Ar fi greu de crezut că poporul lui Dumnezeu ar putea să-și uite atât de complet privilegiile prețioase și, în același timp, să se comporte atât de prosteste; ca și cum Dumnezeu ar putea fi înșelat, El care cunoaște bine punga și vistieria, capitalul și veniturile, da, toate circumstanțele! Ochiul care a privit odată văduva săracă și darul ei este același și astăzi. O, dragă cititorule, să învățăm din tot ceea ce Dumnezeu, în credincioșia Sa, a înregistrat pentru noi și, urmând îndemnul Său, să ne îndreptăm și noi *inima spre căile noastre!* Oare nu există multă, foarte multă alergare și în zilele noastre pentru propria noastră casă, în timp ce zidirea casei lui Dumnezeu este uitată sau cel puțin neglijată? Nu există și multă jertfă pentru idoli, în timp ce jertfele pentru Dumnezeu sunt adesea destul de slabe? „Copii, feriți-vă de idoli!”, spune Ioan. Există *mulți* idoli!

În final să vorbim puțin despre *inima care se roagă*. Petru vorbește despre „omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Această bijuterie prețioasă se găsește într-o inimă care se roagă. Ana era și ea una dintre acele femei care s-au împodobit înaintea lui Dumnezeu în felul acesta (1 Petru 3.4,5). Ea vorbea cu Dumnezeu *în inima ei*, în care și-a pus speranța; „numai buzele i se mișcau, dar glasul nu i se auzea” (1 Samuel 1.13). Acest fapt era atât de ciudat pentru Eli, marele preot, încât el a crezut că Ana era beată. O mărturie umilitoare din partea unui om care ocupa o poziție atât de înaltă și de importantă în poporul lui Dumnezeu! Cu regret, el nu înțelegea nimic din această comuniune ascunsă a inimii cu Dumnezeu. Știi **tu** ceva despre ea, dragul meu cititor? Apostolul Pavel le-a scris credincioșilor din Tesalonic: „Rugați-vă *neîncetat!*” Când merge sau stă în picioare, când șade sau se culcă, când călărește sau conduce, pe mare sau pe uscat, *pe pământ* sau *sub pământ*, pe înălțimile înșorite ale munților sau în valea umbrei morții, în bucurie sau în tristețe - pretutindeni și în orice moment inima care se roagă se împărtășește cu Dumnezeu; ea nu poate face altceva decât din orice lucru să facă un obiect al comuniunii ascunse cu El.

Și cât de ușor și liber se poate împărtăși inima cu Dumnezeu! Nu există un loc anume, în care persoana care se roagă trebuie să apară sau spre care trebuie să-și îndrepte fața, așa cum se întâmpla odinioară la Israel; nu, noi mergem ca niște copii la Tatăl. Dumnezeu cere numai *realitate*. Adevărata circumcizie este cea a *inimii*, în duh, nu în literă (Romani 2.29). Dumnezeu are plăcere de adevărul *în omul dinăuntru* și *în cele ascunse* (adică înăuntrul inimii) El ne învață înțelepciunea (Psalmul 51.6). Adoptarea unor înfățișări și gesturi pioase, îmbrăcarea unui obicei călugăresc sau a unei haine de călugăriță, înveșmântarea în veșminte sfinite și dezlegarea de păcate a altor persoane - toate acestea le poate face omul fără a avea o viață reală de la Dumnezeu. Cu ani în urmă, am întrebat odată pe un om despre mântuirea sa. El mi-a răspuns că în familia sa unul era profesor, altul preot și un al treilea chiar deținea o funcție episcopală; cu alte cuvinte: nu avea cum să-i lipsească ceva, din moment ce aparținea unei familii atât de favorizate, sfinte. Lucruri asemănătoare pot fi auzite adesea; dar odată ce vine moartea și eternitatea vine în fața sufletului, toate aparențele religioase cad și rămâne doar realitatea goală. Da, moartea este un predicator serios; ea ne separă de tot ceea ce este vizibil și ne conduce în lumea invizibilă. Totul dispare, rămâne doar viața din Dumnezeu, precum și comuniunea cu Dumnezeu în duh. Cine nu știe nimic din toate acestea în această lume, ce va face în cer? Cum își va petrece veșnicia o astfel de persoană? Cel care nu a învățat nimic aici despre *omul dinăuntru* trebuie să fie profund compătimit, pentru că omul din afară trece. Cât de trist este, dacă cineva și-a umplut capul cu tot felul de cunoștințe, în timp ce inima lui a rămas goală și nu înțelege nimic despre veselirea inimii în Domnul! (1 Samuel 2.1).

După ce am analizat inima *omului* din diferite unghiuri, vrem să încheiem prin a examina puțin inima *Domnului*. Este un har nespus de mare faptul că putem privi în inima Celui care ne-a iubit mai întâi și S-a dat pe Sine pentru noi, care a putut spune despre Sine: „Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule” și: „este desfătarea mea, Dumnezeule, să fac plăcerea Ta, și legea Ta este *înăuntrul inimii Mele*” (Psalmul 40.8). Vai!, pentru a face această voie, El, Cel sfânt și Cel drept, a trebuit să fie părăsit de Dumnezeu. El, care era despărțit de păcat și de păcătoși, a trebuit să se lase făcut păcat. Atunci, Îl auzim strigând: „Toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine”; „inima Îmi este ca *ceara*, se *topește* înăuntrul Meu”; „ocara Mi-a *frânt* inima” (Psalmul 42.7; 22.14; 69.20). Dragostea Lui era mai puternică decât moartea; ea a îndurat totul pentru „sfinții care sunt pe pământ” (Psalmul 16.3), până când a putut să exclame: „S-a sfârșit!”

Când apostolul Pavel a vrut să-și exprime marea sa dragoste pentru credincioșii din Filipi, a spus: „Martor îmi este Dumnezeu cât vă doresc pe toți *în dragostea [sau: cu inima] lui Hristos*

Isus” (Filipeni 1.8). Nici o limbă omenească nu poate exprima dragostea fidelă, răbdătoare, care îndură totul, a acestei inimi. Când Israel, poporul apostat și idolatru, s-a pocăit și a îndepărtat idolii din mijlocul său pe vremea judecătorilor, citim: „Și sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel” (Judecători 10.16). Da, „în toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat” și „în dragostea Sa și în îndurarea Sa i-a răscumpărat”. Ei au fost împotriviți și încăpățânați, dar El „i-a ridicat și i-a purtat”, „cum poartă un om pe fiul său” (Isaia 63.7-9; Deuteronomul 1.31). O, ce inimă este inima Domnului nostru mult lăudat! Credinciosul cântă pe bună dreptate:

Mereu ador iubirea mare,
Ce în Isus s-a arătat
Și mă predau iubirii care
De mine-un vierme s-a-ndurat.
În loc să mă gândesc la mine,
M-afund în marea de iubire.

Când Israel se află în necazuri și strâmtorări, el își amintește de fiorul ființei Sale lăuntrice: „Fiorul lăuntrului Tău și îndurările Tale - sunt ele reținute față de mine?” (Isaia 63.15). Acesta era ceva ciudat și nefamiliar. Citim, de asemenea, despre „*adâncul îndurării* [sau: îndurarea cordială a] Dumnezeului nostru” (Luca 1.78). Suntem îndemnați să fim „imitatori ai lui Dumnezeu” și să umblăm în dragoste (Efeseni 5.1), să arătăm „sentimente și îndurări” (Filipeni 2.1), să ne îmbrăcăm „cu o inimă plină de îndurare” etc. (Coloseni 3.12). Deci, toate aceste virtuți și calități minunate, care se manifestă atât de slab în noi, se găsesc în inima Domnului Isus în toată desăvârșirea lor. Când El a pășit pe acest pământ, El a fost adesea *mișcat lăuntric*; și așa cum era atunci, așa este și astăzi. Dragostea Sa nu se răcește niciodată, sentimentele Sale lăuntrice și îndurările nu sunt supuse schimbării. Inima Sa cunoaște tot ceea ce a venit în această lume prin satan și păcat. El aude gemetele creației și știe ce ființe nenorocite suntem. El a cunoscut, de asemenea, toate stările triste ale inimii despre care am vorbit mai sus, necredința, ingratitudea, răutatea, ipocrizia etc., etc., și totuși, în mijlocul acestora s-a arătat „*adâncul îndurării* [sau: îndurarea cordială a] Dumnezeului nostru”, „bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 3.4). Domnul a venit acolo unde nevoia atinsese cel mai înalt nivel, la omul, care căzuse între tâlhari și zăcea acolo pe jumătate mort; și când l-a văzut, a fost *mișcat lăuntric*. În inima preotului și a levitului nu a existat nici o emoție interioară sau compasiune, însă în inima samariteanului a existat. Bolnavul de la scăldătoarea din Betesda fusese văzut cu siguranță de mulți în cei 38 de ani ai bolii sale, dar niciunul nu manifestase „sentimente lăuntrice și compasiune” față de el. Acestea erau doar în inima lui Isus, marele medic și salvator; și ele sunt ca un balsam pentru o inimă rănită.

Isus cunoștea și *cauza* bolii: „Iată, te-ai făcut sănătos”, a spus El, „*nu mai păcătuiești*, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5). Dar asta nu a împiedicat în niciun fel mila și compasiunea Sa. El a vorbit în mod similar cu femeia care fusese prinsă în adulter. Legea avea doar judecata și lapidarea pentru ea, El i-a oferit har și milă. El este Domnul care a spus: „Milă voiesc și nu jertfă” (Matei 9.13). Și când odată a trebuit să strige către Israel: „M-ai împovărat cu păcatele tale, M-ai obosit cu nelegiuirile tale”, El nu a adăugat, așa cum merita Israel: „De aceea te voi osândi”, ci: „Eu, Eu sunt Același, care îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi aminti de păcatele tale” (Isaia 43.24,25). Cu privire la Efraim, El a spus: „De aceea *Îmi tresaltă inima pentru el*. Voi avea milă de el negreșit” (Ieremia 31.20).

Da, Isus știe cum să-i ridice pe cei obosiți cu un cuvânt. Dumnezeu I-a dat o *limbă de ucenic*, iar harul este turnat pe buzele Sale (Isaia 50; Psalm 45.2). „Cerul gurii Lui este plin de dulceață”,

spune mireasa din Cântarea Cântărilor; „Buzele Lui sunt crini, picurând smirnă curgătoare” (Cântarea cântărilor 5.13,16). Cuvintele Lui sunt putere și viață și fac o impresie profundă asupra inimii sărace, vinovate sau deprimată. Ele alină și încurajează, înprospătează și revitalizează, întăresc și înalță. Dragostea îndelung răbdătoare, cu care Domnul a tratat pe poporul Său Israel, este cu adevărat demnă de adorare. „Dacă M-ar asculta poporul Meu, dacă ar umbla Israel pe căile Mele!”, Se lamentează El în Psalmul 81. „O! dacă ai fi ascultat de poruncile Mele!”, citim în Isaia 48.18, „atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și dreptatea ta ca valurile mării”. Și de pe Muntele Măslinilor a răsunat strigătul Lui de jale: „Ierusalime, Ierusalime! de câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ai vrut!” (Matei 23.37). Da, când a văzut cetatea, *El a plâns pentru ea!* Prin intermediul profetului Mica, El S-a adresat lui Israel cu aceste cuvinte emoționante: „Poporul Meu, ce ți-am făcut? Și cum ce te-am obosit? Mărturisește împotriva Mea!” (Mica 6.3).

În Psalmul 80 și în capitolul 5 al profetului Isaia, Domnul Își compară poporul Israel cu o vie, pe care a săpat-o, a curățat-o de pietre și a plantat-o cu viță de vie nobilă, iar la final întreabă: „Ce mai era de făcut pentru via Mea și nu i-am făcut?” Da, ce ar fi putut El face mai mult? În mod similar, El îi întreabă astăzi pe toți cei care s-au născut și au crescut într-un mediu creștin: Pot să fac mai mult pentru tine, decât ceea ce am făcut? O, cât de serioasă este responsabilitatea tuturor celor care mărturisesc că sunt creștini! Parabola emoționantă a smochinului din Luca 13, deși inițial aplicabilă la Israel, vorbește cu un limbaj la fel de serios fiecărui creștin cu numele. Smochinul nu numai că nu dădea roade, dar făcea și pământul inutil. Dreptatea a vrut să pună capăt unui astfel de copac sterp și obstrucționist, dar mila a vrut să încerce un ultim lucru: „Domnule, lasă-l și anul acesta, până voi săpa în jurul lui și îi voi pune gunoi; și, dacă va face rod, bine, iar dacă nu, după aceea îl vei tăia”. Dacă toate nu dau rezultate, va veni judecata. Cât de emoționantă este întrebarea Domnului către Israel: „Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?” și jurământul precedent: „«Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «n-am nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască! *Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele!*»” (Ezechiel 33.11). O, ce va fi dacă cineva își împietrește inima față de această dragoste și își închide urechea la astfel de îndemnuri sincere! În Ieremia 8.20 citim: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi nu suntem salvați!” Cât de cutremurătoare este o astfel de mărturisire, când ușa harului este închisă pentru totdeauna, când timpul binecuvântării dragostei milostive și mântuitoare a lui Dumnezeu s-a încheiat pentru totdeauna! Prea târziu, pentru totdeauna prea târziu! Mai bine, mult mai bine, să nu ne fi născut niciodată, decât să fi trăit în timpul harului și să ne fi pierdut mântuirea veșnică.

Așadar, să nu obosim să-I mulțumim Domnului cu inima și cu limba pentru marele har care ne-a fost acordat! Da, fie ca părtășia noastră cu El, cel mai bun Prieten al nostru, a cărui inimă nu se schimbă niciodată, a cărui credincioșie nu se clatină niciodată, să devină din ce în ce mai prețioasă pentru noi de-a lungul drumului, până când El va veni și ne vom pierde văzând gloria și frumusețile Sale neacoperite!

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Begehrenswerte Herzenszustände*”